

PROLÓG

Teplé slnečné lúče dopadajú na moju pokožku a zafarbujú ju do hnedých odtieňov. Ich dotyky si nadovšetko užívam. Azúrové more Francúzskej riviéry je skrátka neodolateľné. Hádže rôzne odlesky farieb, navyše je priezračne čisté a rozprávkové. Mám pocit, že vidím akúkoľvek čiastočku, živý organizmus, ktorý pod hladinou prebýva. Kráčam hlbšie, kde mi je voda zhruba po pás a hľadím na ďaleký horizont, kde sa plaví niekoľko lodí.

Zasnívane si užívam fakt, že moje dobrodružstvo bude trvať ešte niekoľko dní. Nezabudnuteľná dovolenka sa zatiaľ nekončí. No skončí sa príbeh obyčajného dievčaťa z Bratislavy zaľúbeného do nesprávneho chalana. Prechovávam city k niekomu, kto nikdy nebude celkom môj. Sme z rozdielnych svetov a postavení v spoločnosti. Som študentka vysokej školy a zároveň brigádujem ako šialená, nech si môžem užiť vysokoškolský život a nezaťažovať peňaženky rodičov. A on je... on. Krásny, neodolateľný, vtipný a bohatý. Nie som dievča pre neho, zaslúži si viac. Potrebuje ženu, čo ho bude hrdo reprezentovať a pýšiť sa ním.

Práve intenzívne myslenie naňho ho ku mne priláka. „Prečo si išla do vody bezo mňa, *malá*?“ vytkne mi. Jediné, čo dokážem plne vnímať, je to oslovenie. Milujem tú prezývku a z jeho úst znie neopísateľne. Ostatní ma volajú krstným menom, ale preňho som iba *maličká*. Oslovuje ma tak, odkedy sme sa zoznámili. Celú dovolenku

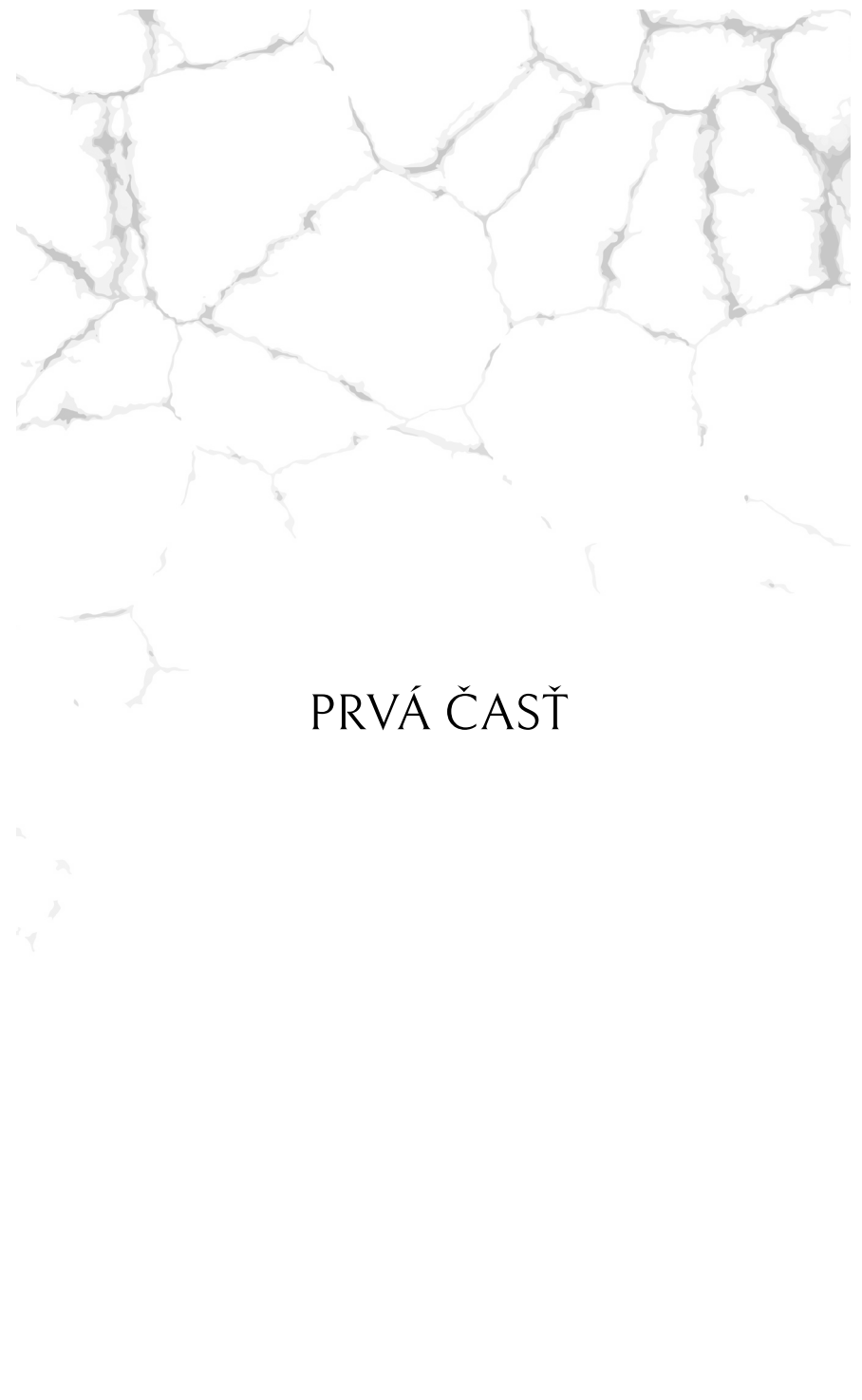
sa tvárim, že ma to hnevá a nepáči sa mi to, avšak pravda je úplne iná.

„Zaspal si a slnko na teba tak pieklo, že som bola dostatočne sebecká a nezobudila ťa. Dokonca mám pocit, že si nabral silné odtiene červenej. Pozor, aby si ťa na večeri nepomýlili s homárom,“ provokujem ho a vychutnávam si jeho výraz, mení sa z úsmevu na čudné mračenie. Hrdo si založím ruky na hrudi a dodám: „Som dospelá, viem sa o seba postarať. Nepotrebujem viesť za ručičku so záchranným kolesom.“

Chyba. Mohla som sa naučiť jedno, vždy si dať pozor na to, čo poviem v jeho prítomnosti. Ani sa nenazdám, zmizne horizont spoločne so slnkom a o pevnej pôde pod nohami sa radšej ani nevyjadrujem. Ocitnem sa pod vodou v objatí silného mužského tela, následne však letím do vzduchu, vracajúc sa späť do moci čirej hladiny. Zúri-vo sa snažím vyplávať na povrch a dúfam, že aspoň čiastočne sa mi ho podarí potopiť. Márne. Je obrovskou horou svalov a mužnosti, na ktorú jednoducho nemám.

Ďalšia chyba. Naše telá sú na sebe nalepené, tvárami sme niekoľko centimetrov od seba a ja hľadím do tej krásnej zelenej. Má snád' tie najkrajšie oči, aké som kedý videla. Za celú dovolenku sa podobný moment nestal prvýkrát a napätie medzi nami sa neustále stupňuje.

„A vraj nepotrebuje záchranné koleso. Konečne by si si mohla uvedomiť, že ma vo svojom živote potrebuješ, *maličká*.“

PRVÁ ČASŤ

1

Do Prahy som sa sťahovala s malou dušičkou. Život vo väčšom meste mám v malíčku, predsa len, bývať od narodenia v Bratislave človeka mnohému naučí, ale metropola Českej republiky je niečo celkom iné. Mesto je vskutku čarovné, romantické a veľkolepé, no ako osamelá študentka s ním bojujem. Mám nejaké úspory, keďže pracujem už od svojich pätnástich.

Súkromná vysoká škola však stojí tučný balík, nehovoriac o nákladnom živote. Obraciam korunu z každej strany a dvakrát si premyslím, na čo ju miniem a čo si môžem dovoliť. Jedinou mojou výhodou je, že mi, našťastie, prideliť lacný internát, plus školská strava a vďaka prospechu mi bolo udelené štipendium. Nie vždy je to luxus, ale od hladu neumieram. Nestážujem sa. Rodičia mi od detstva vštepovali, že peniaze nie sú všetko a že sú len prostriedkom na možno krajší život.

Najviac ma obohacujú priateľstvá. Kamošky Lia a Mia sú tu vždy pre mňa. Podľa mňa nás spojil osud, pretože aj ony odišli do Prahy za lepším životom. Liin príbeh s Denisom je ako z rozprávky. Vidím to najmä teraz, keď sedím oproti nim na deke a tlačím do seba skvelý langoš so syrom a cesnakom.

Ako môže existovať takáto láska? Ako sa dokážu dvaja ľudia na seba takto pozeráť, neprestávajúc s nežnými dotykmi, hriešnymi úsmevmi a ešte hriešnejšími slovnými narážkami? Pri nich verím, že láska je skutočná, hoci aj oni si prešli náročným začiatkom a rôznymi úskaliaми.

Neverím ale jednému. V živote som nič nevyhrala, nezískala, nenašla ani hlúpy zelený štvorlístok v tráve. A teraz? Hlavná cena tomboly v podobe leteniek a ubytovania do Paríža, aj vďaka Marekovej štedrej podpore, poputovala do mojich rúk. Nemám poňatia, kto je sponzorom a ktorá vyššia sila dopriala výhru práve mne.

„Ria, ja ti tak závidím,“ prizná Lia. Sedí medzi Denisovými nohami a chrptom sa opiera o jeho hrud'. „Sedem dní vo Francúzsku znie predsa úplne geniálne a čarovne,“ sníva s otvorenými očami a Mia ju nasleduje. Ja snívam už odvtedy, ako mi tú výhru oznámili a odkedy som uviedla svoje osobné údaje s adresou, kam mi pošlú všetky potrebné informácie.

„Ale, prosím vás, Paríž a jedna hlúpa otrepaná stavba zo železa? Takú ti postavím aj v Prahe, ak budeš chcieť,“ hromží Taras.

Nadvihnem jedno obočie a napäto vyčkávam, akú ďalšiu stupidosť a šialený nápad zo seba dostane.

„Paríž nie je hlúpy! Je to krásne mesto, túži ho navštíviť skoro každá žena. Isto je lepší ako ten tvoj Vladivostok, či odkiaľ pochádzaš,“ oponuje mu Mia.

Ak sa stretnú dve neriadené strely ako oni dvaja s plným rukávom argumentov, treba sa obrniť.

Hlavne sa s nimi nehádať, pretože slovná výmena neveští nič dobré.

„Stavíš sa?“ navrhne Taras. Súboj začína.

„Dobre, dobre, ukončujem niečo, čo ani nezačalo. Žiadne stávky, Taras!“ napomenie ho Marek a ja sa roztrasiem. Vlastne je to vždy, keď počujem jeho hlas. Marek je presne ten typ muža, ktorému okamžite podľahnete. Má obrovskú charizmu, dobré srdce, sexi zvädzajúci pohľad a jeho najväčším nástrojom na balenie žien je jeho prejav. Vie, kedy a čo má povedať, ako polichotiť a zároveň je nesmierne galantný. Nie nadarmo som mu podľahla, ale to je iná kapitola života.

Festival sa nesie vo veľmi uvoľnenej a zábavnej atmosfére. Prinavrátil mi chuť do života, ale aj ukrojil z financií. Nechcem si predstaviť, ako dlho budem musieť znovu šetriť. Neľutujem, že Marek prišiel s týmto nápadom. *Sziget* sa určite zapíše medzi moje top zážitky do konca života, i keď je ich žalosťne málo. Asi by som ich dokázala zrátať na prstoch dvoch rúk. V živote som nebola pri mori a nikdy nie ďalej ako v Maďarsku. Rodičia si nemohli dovoliť drahé výlety, lebo sme žili od výplaty k výplate. Aj keď išli spolužiaci niekam do mesta, tak zakaždým bezo mňa. Nezazlievam im to, práveže ich nadovšetko ľúbim a som im vďačná, pretože robili, čo mohli. Vďaka nim je zo mňa silnejší a odolnejší človek, no bojím sa milovať, lebo si myslím, že nikdy nezažijem takú peknú a nezištnú lásku, akú k sebe prechovávajú mama a otec. Viem, nedáva to nijaký zmysel. Nie vždy však na všetko v živote dostaneme odpoveď a racionálne vysvetlenie.

Ešte nikdy som nikoho neľúbila a ak to už aj s niekým zašlo ďalej, radšej som vzťah ukončila v zárodku. Prišlo mi to ako najlepšie riešenie. Môj prvý sex bol s chalanom, ktorého som nepoznala. Paradoxne som sa doňho pomaly zamilovala a napokon pred ním utiekla. Verila som, že ho už nikdy neuvidím, po odchode do Prahy na mňa zabudne a našimi jedinými spomienkami budú noci plné láskavého sexu a dlhých rozhovorov o ničom a o všetkom. Mali sme toho veľa spoločného a vždy sme sa mali o čom rozprávať. Boli sme kamaráti s výhodami a vyhovovali si.

Teda do momentu, kedy vo mne začalo rásť niečo ďalšie. City, oddanosť, nádej, láska a najmä strach, že ho raz stratím a omrzím. Strach, že nie som dievča pre neho. Môj život nie je rozprávka o Popoluške, kde len tak stretneš vysnívaného princa, čo ťa zachráni pred nebezpečenstvom a zahrnie blahobytom či láskou. Nie, skutočný život je niečo celkom úplne iné. Veď len minulý týždeň som sa s jedným týpkom v potravinách bila o posledné čerstvé rožky.

Konečne som si našla chalana, ktorý so mnou zdieľal vášeň ku komiksom, najmä k Marvelu a Kapitánovi Ameriku. Áno, mám dvadsaťjeden a závislosť od superhrdinov. Moja skriňa je plná tričiek s potlačou predovšetkým Steva Rogersa, Iron Mana či celkovo tímu Avengers. Sprvu som sa ich bála pred babami nosiť, ale minule mi jedno pochválili a odvtedy sa nimi hrdo prezentujem.

Z vedľajšieho stanu počujem čudné zvuky, Mia s Tarasom sa zase na niečom smejú. Čo robia Denis a Lia radšej nechcem vedieť. Dnes nám prezradili, že

spolu budú bývať. Zaujímalo by ma, či sa Lia nastáhuje k chalanom do bytu alebo pôjde s Denisom vlastnou cestou, čím by Marek ostal v podnájme sám.

Ten práve niekam odbehol, preto ležím v obklopení spacích vakov, svojho špeciálneho vankúša a vlastných myšlienok. Nečakala som, že si ma vyberie a prehlási, že spí v stane so mnou. Mám rada, keď osamote len tak oddychujem, uvažujem, spomínam či snívam o budúcnosti. Až do momentu, kým si nespomeniem na neho. Na všetky naše slová a bozky. Na tie spaľujúce dotyky. Ja som všetko ukončila a poslala ho kadeľahšie, a predsa sa toho neviem zbaviť.

Naše náhodné stretnutie v Prahe ma šokovalo, až som skoro nedýchala. Myslím, že on bol na tom podobne. Keď som sa s ním lúčila, dávala mu posledné zbohom s obrovskou zásobou spomienok na niečo pekné. Dohodli sme sa, že budeme kamaráti a že na všetko zabudneme. Jednoducho sa budeme tváriť, akoby sa nič nestalo. Najskôr protestoval a môj návrh sa mu nepáčil, avšak pre dobro našich kamarátov nakoniec súhlasil. Nikto z nich netušil, že ja som tá jeho a on je ten môj. Aspoň myslím.

Môj vnútorný monológ preruší Marek v snahe nemotorne sa vteperiť do stanu, čo sa mu nakoniec podarí. Šklbne mi kútikom úst, no snažím sa nehýbať. „Spíš?“ pýta sa šeptom. Váham, či sa priznám, ale napokon zvíťazí čestná stránka.

„Nie, ešte nie,“ odpoviem potichu, mám problém odpovedať nahlas.

„Čo tí naši kamaráti vedľa stvárajú? Počúť ich snád aj za hranice.“

Takže robia ešte väčší hluk, ako som si myslela.

„Poznáš ich, vieš, že sú blázni,“ vysvetlím mu a posuniem sa tak, aby mal viac priestoru. V džínsových šortkách a obyčajnom bielom tričku s teniskami je na zjedenie. Mlčky vedľa seba ležíme a je to veľmi príjemné. Vždy tomu tak bolo. Ticho, ktoré medzi nami panovalo, nikdy nebolo trápne, práveže vysvetľovalo viac ako slová.

„Som rád, že si vyhrala. Nikomu by som to neprial viac ako tebe,“ prizná po chvíli. Jeho úprimnosť sa mi vždy páčila.

„Ďakujem,“ poviem rozpačito a cítim, že mi červenajú líca. „Nejako nemôžem uveriť, že som niečo vyhrala.“

„Rozmýšľala si už, koho zoberieš?“ Jeho otázku nečakám. Vlastne až teraz nad ňou začínam uvažovať. Doteraz som akosi neriešila, že ide o zájazd pre dve osoby, tak veľmi ma výhra ohúrila.

Och, kto len pôjde so mnou?

Budem sa musieť opýtať dievčat.

Niekedy veľa premýšľam v podstate o ničom a potom mi unikajú podstatné veci.

„Dôležité je, že niekam ideš a možno aj prvýkrát uvidíš more.“

„Ty si to pamätáš,“ poviem zaskočene.

„Pamätám si všetko dôležité.“

Opäťovne mlčíme, počúvame festivalové zvuky a len tak ležíme. Otočím hlavu doľava a stretnem sa s jeho pohľadom. Uprene sa na mňa díva. Strácam sa v unikátnej zelenej, vždy som sa v nej topila, niekedy až na samotné dno.

Usmejem sa na neho. „Dobrá noc, Marek.“ Otočím sa chrbtom k nemu a snažím sa upokojiť. Naozaj neviem, ako vedľa neho zvládnem existovať celú noc. Náhle ma objíma okolo pásu a jemne mi pobozká spánok. „Dobrá, maličká.“

S tlúčim srdcom rozmýšľam, či sa medzičasom pripil kvôli tomu, čo sa medzi nami udialo, alebo mu prekážam. Ako mám naňho zabudnúť, keď mám plnú hlavu našich nádherných spomienok? Jedna z nich sa udiala len dve hodiny dozadu.

Tancujeme v dave ľudí. Sme len my a remix pesničiek, hrajúcich dídžejom medzi prestávkami interpretov. Telo na telo, jeho dych sa premiešava s mojím. Očkom sleduje našich kamarátov a analyzuje, či si nás všímajú. Nie, majú svoje svety. Dokonca i Mia s Tarasom.

Nezamiluj sa znovu, nedovoľ mu to.

Pravú ruku mám na jeho ramene, ľavú voľne spustenú pri tele a vrtím bokmi. Postrehnem, že začne hrať skladba More Than You Know.

To nie, moja obľúbená! A ešte s obľúbeným človekom.

Musím sa naňho pozrieť. Je na rovnakej vlne, pretože urobí to isté. Vie, že ju zbožňujem, neraz som ju spievala či skôr falošne škriekala.

Zaspieva prvé slová, tie sa ma vždy dotkli. „You had your reasons, you had a few, but you knew that I would go anywhere for you.“ Mala si svoje dôvody, mala si ich niekoľko, ale vedela si, že by som kvôli tebe šiel kamkoľvek.

Naozaj by išiel? Dal by mi prednosť a všetku lásku sveta?

Zavriem oči a zakloním hlavu, takže vystavím tvár oblohe a precítim okamih. Príde refrén.

„Come a little closer, let me taste your smile, until the morning lights. Ain't no going back the way you look tonight, I see it in your eyes.“ Pod' trochu bližšie, nechaj ma ochutnať tvoj úsmev, pokiaľ nevyjde slnko. Nedá sa to vrátiť, ako dnes vyzeráš, vidím to v твоjich očiach.

On ma jedného dňa zabije. Možno dnes nastane ten osudný deň.

„No, tak, Ria, len jeden bozk,“ pošepká mi do ucha.

Áno, Ria, len jeden bozk.

Nepatrne prikývnem a dovolím mu, aby nás spojil perami. Vôbec to nie je cudné či hanblivé. Je to dravé, až nestíham s dychom a uvedomujem si, ako sa naňho vešiam. Tisne ma k sebe a drží v pevnom objatí, ale bozk neprerušuje. Nech to neprestane, nech to trvá naveky. Ujde mi ston, ruky si pamätajú a detailne ho skúmajú. Už sa to nezopakuje, preto to musím využiť. Hlavu mi mierne zakloní a jazykom hlbšie prenikne do mojich úst. Nestačím jeho lačnému tempu.